

Եղիա — Թիվ Ինը

Մարգարեն սուտ ասաց

Jeff Pippenger

2023-10-11

Վերջին հոդվածը մենք ավարտեցինք մի հատվածով, որն անդրադառնում է «սուտ ոգուն»: Ստորև բերված է այդ հատվածից պարբերություններից մեկը:

«Չարքագործված ծառայողները զինավորվում են Աստծո դեմ: Նրանք նույն շնչով գովաբանում են Քրիստոսին և այս աշխարհի աստծուն: Թեև արտաքինապես դավանում են, թե ընդունում են Քրիստոսին, նրանք գրկաբաց ընդունում են Բարաբբային և իրենց գործերով ասում են. «Ո՛չ այս Մարդուն, այլ Բարաբբային»: Թող բոլոր նրանք, ովքեր կարդում են այս տողերը, զգուշանան: Սատանան պարծեցել է նրանով, թե ինչ կարող է անել: Նա կարծում է, թե կարող է քայքայել այն միասնությունը, որի համար Քրիստոսը աղոթեց, որպեսզի այն գոյություն ունենա Իր եկեղեցում: Նա ասում է. «Ես դուրս կգամ և սուտ խոսող ոգի կլինեմ՝ խաբելու նրանց, ում կարող եմ, քննադատելու, դատապարտելու և կեղծելու համար»: Թող խաբեության և սուտ վկայության որդին ընդունելություն գտնի մի եկեղեցու մեջ, որ ունեցել է մեծ լույս, մեծ վկայություն, և այդ եկեղեցին կմերժի այն պատգամը, որ Տերն ուղարկել է, և կընդունի ամենաանտրամաբանական պնդումները, կեղծ ենթադրությունները և սուտ տեսությունները: Սատանան ծիծաղում է նրանց հիմարության վրա, որովհետև գիտի, թե ինչ է ճշմարտությունը»: Testimonies to Ministers, 409.

Թող «խաբեության և սուտ վկայության որդին ընդունվի մի եկեղեցու կողմից, որ մեծ լույս է ունեցել, մեծ ապացույցներ, և այդ եկեղեցին պիտի մերժի այն պատգամը, որ Տերն ուղարկել է, և ընդունի ամենաանիրավացի պնդումները և կեղծ ենթադրություններն ու կեղծ տեսությունները»: 1863 թվականին միլլերական աղվենտիզմը «վերադարձավ» այն անիրավացի և կեղծ մեթոդաբանությանը, որ գործածվել էր ուրացյալ բողոքականության կողմից, և մերժեց Ուիլյամ Միլլերի նույնականացումը Ղևտականք քսանվեցի յոթ ժամանակների վերաբերյալ: «Վերադառնալու» թեման ներկայացված էր Թվեր տասնչորսի ապստամբների միջոցով, երբ նրանք որոշեցին իրենց համար մի առաջնորդ ընտրել և վերադառնալ Եգիպտոս:

Եվ նրանք միմյանց ասում էին. «Մեզ համար առաջնորդ ընտրենք և վերադառնանք Եգիպտոս»: Թվեր 14:4:

Ուրացող բողոքականությանը «վերադառնալու» թեման ներկայացված էր նաև Երեմիայի կողմից, երբ տասնհինգերորդ գլխում նրան ասվեց, որ ընկած բողոքականները կարող են վերադառնալ իր մոտ, սակայն ինքը չպետք է «վերադառնա» նրանց մոտ:

Ծաղրողների ժողովում ես չնստեցի և չուրախացա. քո ձեռքի պատճառով մենակ նստեցի, որովհետև դու ինձ լցրեցիր զայրույթով: Ինչո՞ւ է իմ ցավը մշտական, և իմ

վերքը՝ անբուծելի, որ չի կամենում բժշկվել: Մի՞թե դու ինձ համար բոլորովին խաբեբայի պես պիտի լինես, և ինչպես ջրեր, որ ցամաքում են: Ուստի այսպես է ասում Տերը. Եթե դառնաս, ապա քեզ նորից պիտի վերադարձնեմ, և դու պիտի կանգնես իմ առաջ. և եթե պատվականը հանես անարգից, դու պիտի լինես իմ բերանի պես. նրանք պիտի վերադառնան դեպի քեզ, բայց դու մի՛ վերադարձիր դեպի նրանց: Եվ ես քեզ այս ժողովրդի համար պարսպապատ պղնձե պարիսպ պիտի դարձնեմ. և նրանք պիտի պատերազմեն քո դեմ, բայց քեզ չեն հաղթի, որովհետև ես քեզ հետ եմ՝ քեզ փրկելու և քեզ ազատելու համար, ասում է Տերը: Երեմիա 15:17–20:

Հավանաբար հավատուրաց բողոքականությանը չվերադառնալու սկզբունքի ամենահստակ մարգարեական պատկերավորումը գտնվում է անհնազանդ մարգարեի պատմության մեջ, որը հանդիմանության պատգամ հասցրեց Երոբովամին՝ հյուսիսային տասը ցեղերի առաջին թագավորին:

Եվ թագավորն Աստծո մարդուն ասաց. «Եկ ինձ հետ տուն և զորացիր, և ես քեզ վարձք կտամ»: Իսկ Աստծո մարդը թագավորին ասաց. «Թեև քո տան կեսը ինձ տաս, քեզ հետ ներս չեմ մտնի, և այս վայրում ոչ հաց կուտեմ, ոչ ջուր կխմեմ. որովհետև այսպես պատվիրվեց ինձ Տիրոջ խոսքով՝ ասելով. “Հաց մի՛ կեր, ջուր մի՛ խմիր, և մի՛ վերադարձիր այն նույն ճանապարհով, որով եկել էիր”»: Եվ նա գնաց այլ ճանապարհով ու չվերադարձավ այն ճանապարհով, որով եկել էր Բեթել: Գ Թագավորաց 13:7–10:

Անհնազանդ մարգարեին Աստված ասել էր, որ չվերադառնա այն ճանապարհով, որով եկել էր: Միլլերական աղվենտիզմը դուրս էր եկել Սարդիսով ներկայացված բողոքականությունից, և նրանք չպետք է վերադառնային: Թեև անհնազանդ մարգարեն լիովին գիտեր, որ չպետք է վերադառնա այն ճանապարհով, որով եկել էր, Երոբովամին թագավորության մի սուտ մարգարե նրան ասաց, թե Աստված ասել է, որ անհնազանդ մարգարեն պետք է վերադառնա սուտ մարգարեի տունը և նրա հետ ուտի: Չնայած Աստծո ցուցումին՝ նա հենց այդ բանն արեց: Հենց որ նա սկսեց ուտել սուտ մարգարեի կերակուրը, Աստվածաշունչը հստակորեն ասում է, որ Սամարիայի մարգարեն ստել էր:

Բեթելում բնակվում էր մի ծեր մարգարե. և նրա որդիները եկան ու պատմեցին նրան այն բոլոր գործերը, որ Աստծու մարդն այդ օրը կատարել էր Բեթելում. նաև այն խոսքերը, որ նա ասել էր թագավորին, պատմեցին իրենց հորը: Եվ նրանց հայրն ասաց նրանց. «Ո՞ր ճանապարհով գնաց նա»: Քանի որ նրա որդիները տեսել էին, թե որ ճանապարհով գնաց այն Աստծու մարդը, որ եկել էր Հուդայից: Եվ նա ասաց իր որդիներին. «Թամբեցե՛ք ինձ էշը»: Եվ նրանք նրա համար թամբեցին էշը, և նա նստեց նրա վրա, գնաց Աստծու մարդու հետևից և գտավ նրան կաղնու տակ նստած. ու ասաց նրան. «Դո՞ւ ես այն Աստծու մարդը, որ եկել էիր Հուդայից»: Եվ նա ասաց. «Ես եմ»: Այն ժամանակ նա ասաց նրան. «Ինձ հետ տուն արի և հաց կեր»: Եվ նա ասաց. «Ես չեմ կարող քեզ հետ վերադառնալ, ոչ էլ քեզ հետ ներս մտնել. և այս տեղում քեզ հետ հաց չեմ ուտի ու ջուր չեմ խմի. որովհետև Տիրոջ խոսքով ինձ ասվեց. “Այնտեղ հաց չուտես և ջուր չխմես, և չվերադառնաս այն ճանապարհով,

որով եկել էիր»։ Նա ասաց նրան. «Ես ևս քեզ պես մարգարե եմ, և մի հրեշտակ Տիրոջ խոսքով խոսեց ինձ հետ՝ ասելով. “Հետ տար նրան քեզ հետ քո տունը, որպեսզի հաց ուտի և ջուր խմի”»։ Բայց նա ստեց նրան։ Եվ նա վերադարձավ նրա հետ, և նրա տանը հաց կերավ ու ջուր խմեց։ Գ Թագավորաց 13:11–19.

Անհնազանդ մարգարեն կերավ և խմեց Սամարիայի ստախոս մարգարեի հետ, այսինքն՝ նա ընդունեց ուրացող մարգարեի լուրը և մերժեց Տիրոջ լուրը։ Այն լուրը, որ նա նույն օրը հավատարմորեն փոխանցել էր։ Նա լիովին գիտեր, որ չպետք է վերադառնար, սակայն այնուամենայնիվ արեց դա։ Քույր Ուայթը մեզ տեղեկացնում է, որ եթե «խաբեության որդին և սուտ վկան ընդունվեն մի եկեղեցու կողմից, որ մեծ լույս, մեծ ապացույց է ունեցել, ապա այդ եկեղեցին կմերժի այն լուրը, որ Տերն ուղարկել է»։ Միլլերիական պատմության մեջ առաջին հրեշտակը իր փառքով լուսավորել էր երկիրը։ 1840 թվականին առաջին հրեշտակի լուրը հասցվեց աշխարհի բոլոր միսիոնարական կայաններին։

«Այն լուրը, որ Տերը շուտով պիտի գա մեր աշխարհը՝ գործությամբ և մեծ փառքով, ճշմարտություն է, և 1840 թվականին բազմաթիվ ձայներ բարձրացան դրա հռչակման համար»։ Manuscript Releases, հատոր 9, 134:

Կարճ ժամանակ անց Միլլերիական աղվենտիզմը վերադարձավ ուխտադրուծ բողոքականության մեթոդաբանության «սուտին» և մերժեց «Տիրոջ պատգամը», որ Աստված ուղարկել էր Վիլյամ Միլլերի միջոցով։ Նրանք մերժեցին Եղիայի կողմից ներկայացված Մովսեսի պատգամը, և Միլլերիական պատմության սկզբում ընդունված «սուտը» ներկայացնում է այն «սուտը», որին հավատում են վախճանում՝ այն «սուտը», որը գորավոր մոլորություն է բերում Լաոդիկեական աղվենտիզմի վրա։

Եվ ամենայն անհրաժեշտության խաբեությամբ՝ նրանց մեջ, որոնք կորչում են, որովհետև նրանք չընդունեցին ճշմարտության սերը, որպեսզի փրկվեն։ Եվ դրա համար Աստված նրանց պիտի ուղարկի գորեղ մոլորություն, որպեսզի հավատան ստին. որպեսզի դատապարտվեն բոլոր նրանք, ովքեր չհավատացին ճշմարտությանը, այլ հաճույք ունեցան անհրաժեշտության մեջ։ Բ Թեսաղոնիկեցիներին 2:10–12.

Մենք փորձում ենք ցույց տալ Եղիայի դերը՝ որպես խորհրդանիշ, բողոքականության եղջյուրի և հանրապետականության եղջյուրի զուգահեռ պատմությունների հետ առնչությամբ, այն ժամանակաշրջանում, երբ աստվածաշնչյան մարգարեության վեցերորդ թագավորությունը թագավորում է։ 1863 թվականի բոլոր հարցերը մարգարեաբար մեկտեղելու դժվարությունը, առնվազն ինձ համար, այն է, որ գոյություն ունեն տարբեր փոխկապակցված գծեր, որոնք սահմանակցում են «շրջանցիկ տրամաբանության» հասկացությանը։ Ուղղագիծ տրամաբանությունը միշտ լավագույն մոտեցումն է, սակայն աստվածային ճշմարտությունները և այդ ճշմարտությունների փոխհարաբերությունները միմյանց նկատմամբ բացահայտելը դժվար գործ է, որովհետև դրանք Աստվածաշնչում գտնվում են «մի քիչ այստեղ և մի քիչ այնտեղ»։

Ո՞ւմ պիտի ուսուցանի գիտություն, և ո՞ւմ պիտի հասկացնի վարդապետությունը. կաթից կտրածներին և ստինքներից բաժանվածներին: Որովհետև պատվիրանը պետք է լինի պատվիրանի վրա, պատվիրան՝ պատվիրանի վրա. տող՝ տողի վրա, տող՝ տողի վրա. այստեղ՝ մի քիչ, և այնտեղ՝ մի քիչ: Եսայիա 28:9, 10:

Սա նաև դժվարին գործ է, երբ ձեր թիրախային լսարանը բաղկացած է այնպիսի մարդկանցից, որոնցից ոմանք ծանոթ են այն հիմնական ճշմարտություններին, որոնց դուք անդրադառնում եք, իսկ մյուսների համար այս ամենը նոր է: Գրեթե բոլոր ճշմարտությունները, որոնց համառոտ ակնարկը մտադիր եմ ներկայացնել այս հոդվածում, կարելի է գտնել «Ամբակումի աղյուսակներում»: Որպեսզի չթվա, թե ես դիմում եմ «շրջապտույտ տրամաբանության», նախքան այնտեղ իրականում հասնելը, ես նախապես կասեմ ձեզ, թե ուր ենք գնում:

1863 թվականին Լատդիկեական միլլերական ադվենտիզմը կանգնեցրեց խանդի պատկերը: Խանդի պատկերը ներկայացնում է Լատդիկեական ադվենտիզմի չորս սերունդներից առաջինը:

Եվ նա ինձ ասաց. «Մարդո՛ւ որդի, այժմ աչքերդ բարձրացրո՛ւ դեպի հյուսիս տանող ճանապարհը»: Եվ ես բարձրացրի իմ աչքերը դեպի հյուսիս տանող ճանապարհը, և ահա՝ հյուսիսային կողմում, զոհասեղանի դռան մոտ, մուտքի մեջ խանդի այս պատկերը: Եզեկիել 8:5.

Յոթերորդ օրվա ադվենտիստական եկեղեցու չորս սերունդները ներկայացված են Սուրբ Գրքի տարբեր հատվածներում, սակայն ես որպես հիմնական հղման կետ գործածում եմ Եզեկիել ութերորդ գլուխը: Պատճառն այն է, որ ութերորդ գլուխը տանում է դեպի իններորդ գլուխը: Եզեկիել իններորդ գլխում պատկերվում է հարյուր քառասունչորս հազարի կնքումը, և «Վկայություններ», հինգերորդ հատորում, Քույր Ուայթը հստակորեն նույնականացնում է այս փաստը: Քույր Ուայթի մեկնաբանություններում նա հստակորեն խոսում է Երուսաղեմում գտնվող երկրպագուների երկու դասերի մասին, երբ տեղի է ունենում կնքումը: Եզեկիելը նույնն է անում, և այն դասը, որը չի ստանում կնիքը, ներկայացված է ութերորդ գլխում:

«Այն խավը, որ չի վշտանում իր իսկ հոգևոր անկման համար և չի սգում ուրիշների մեղքերի վրա, կմնա առանց Աստծո կնիքի: Տերը պատվիրում է Իր պատգամաբերներին՝ իրենց ձեռքերում կոտորելու զենքեր ունեցող մարդկանց. «Գնացե՛ք նրա հետևից քաղաքով մեկ և զարկե՛ք. ձեր աչքը թող չխնայի, և մի՛ գթացեք. բնա՛վ ոչնչացրեք ծերին ու երիտասարդին, կույսերին ու մանուկներին և կանանց. բայց մի՛ մոտեցեք որևէ մարդու, որի վրա նշանն է. և Իմ սրբաբանից սկսեցե՛ք»: Եվ նրանք սկսեցին այն ծերերից, որոնք տան առաջ էին»:

«Այստեղ մենք տեսնում ենք, որ եկեղեցին՝ Տիրոջ սրբաբանը, առաջինը զգաց Աստծո բարկության հարվածը: Ծերերը, նրանք, որոնց Աստված մեծ լույս էր տվել և որոնք կանգնած էին որպես ժողովրդի հոգևոր շահերի պահապաններ, դավաճանել էին իրենց վստահված պարտականությանը: Նրանք ընդունել էին այն դիրքորոշումը, թե նախկին օրերի պես այլևս պետք չէ սպասել հրաշքների և Աստծո զորության ակնառու հայտնությանը: Ժամանակները փոխվել են: Այս խոսքերը գորացնում են

նրանց անհավատությունը, և նրանք ասում են. Տերը ո՛չ բարիք պիտի անի, ո՛չ էլ չարիք: Նա չափազանց ողորմած է, որպեսզի իր ժողովրդին դատաստանով այցելի: Այսպես «Խաղաղություն և ապահովություն» է աղաղակը այն մարդկանց բերանում, որոնք այլևս երբեք չեն բարձրացնի իրենց ձայնը շեփորի պես՝ Աստծո ժողովրդին նրանց հանցանքները և Հակոբի տանը նրանց մեղքերը ցույց տալու համար: Այս համը շները, որ չէին հաչում, հենց նրանք են, որ զգում են վիրավորված Աստծո արդար վրեժխնդրությունը: Տղամարդիկ, օրիորդներ և փոքր երեխաներ բոլորը միասին կորչում են»: Վկայություններ, հատոր 5, 211:

Ութերորդ գլուխը նկարագրում է Երուսաղեմում գտնվողներին՝ «եկեղեցին», որը չորս սերունդներից չորրորդում ներկայացված է որպես արևին երկրպագությամբ խոնարհվող:

Եվ նա ինձ տաքավ Տիրոջ տան ներքին գավիթը, և ահա, Տիրոջ տաճարի դռան մոտ, սրահի և զոհասեղանի միջև, կային մոտ քսանհինգ մարդ՝ իրենց թիկունքները դեպի Տիրոջ տաճարը և իրենց երեսները դեպի արևելք, և նրանք երկրպագում էին արևին՝ դեպի արևելք: Այն ժամանակ նա ասաց ինձ. «Տեսա՞ ր սա, ո՛վ մարդու որդի. Մի թե սա թեթև բան է Հուդայի տան համար, որ նրանք այստեղ գործում են այն գարշելիությունները, որ գործում են. որովհետև նրանք երկիրը լցրել են բռնությամբ և դարձյալ վերադարձել են՝ ինձ բարկացնելու. և ահա, ճյուղը մոտեցնում են իրենց քթին: Ուստի ես էլ պիտի վարվեմ բարկությամբ. իմ աչքը չի խնայի, և ես չեմ գթա. և թեև բարձր ձայնով աղաղակեն իմ ականջներին, ես նրանց չեմ լսի»: Եզեկիել 8:16–18.

Ինչպես տասը լրտեսների չար լուրի դեպքում, այնպես էլ ապստամբության այն քսանհինգ առաջնորդները, որոնք արևին են երկրպագում, «բարկացրել» են Տիրոջը: Կիրակնօրյա օրենքը այն «գրգռության օրն» է, որին մարգարեները նախապես մատնացույց են անում: Իններորդ գլուխը նկարագրում է նրանց, ովքեր նույն ժամանակահատվածում ստանում են Աստծո կնիքը, որովհետև այն պարզապես կրկնում և ավելի ընդարձակորեն ներկայացնում է ութերորդ գլուխը:

«Աստծու ծառաների այս կնքումը [Հայտնություն յոթ] նույնն է, որ տեսիլքում ցույց տրվեց Եզեկիելին»: Վկանություններ ծառայողներին, 445:

1863 թվականին Լառդիկեական ադվենտիզմի առաջին սերունդը սկսեց իր թափառումը անապատում: Այն մարգարեական պատմությունը, որը 1863 թվականին նույնացնում է խանդի պատկերը, Ահարոնի ոսկե հորթն էր: Ոսկե հորթի մարգարեական բնութագրերն այն են, որ այն գազանի պատկեր էր, և այն ոսկուց էր: Ոսկին Բաբելոնի խորհրդանիշն է, ուստի Ահարոնի ոսկե հորթը Բաբելոնի գազանի պատկերն էր: Գազանի պատկերը սահմանվում է միայն որպես եկեղեցու և պետության միավորում, որտեղ այդ հարաբերության մեջ վերահսկողությունը գտնվում է եկեղեցու ձեռքում:

«Բայց ի՞նչ է «գազանի պատկերը», և ինչպե՞ս պետք է այն կազմավորվի: Պատկերը ստեղծվում է երկեղջուր գազանի կողմից և գազանին պատկեր է: Այն նաև կոչվում է գազանի պատկեր: Ուստի, որպեսզի իմանանք, թե ինչպիսին է պատկերը և ինչպես պետք է այն կազմավորվի, պետք է ուսումնասիրենք հենց գազանի՝

պապականության բնութագրերը:»

«Երբ վաղ եկեղեցին ապականվեց՝ ավետարանի պարզությունից շեղվելով և հեթանոսական ծեսերն ու սովորույթներն ընդունելով, նա կորցրեց Աստծո Հոգին և գործությունը, և ժողովրդի խղճերը վերահսկելու համար դիմեց աշխարհիկ իշխանության աջակցությանը: Արդյունքը եղավ պապականությունը՝ մի եկեղեցի, որը վերահսկում էր պետության իշխանությունը և այն գործադրում էր իր սեփական նպատակներն առաջ մղելու համար, հատկապես «հերձվածությունը» պատժելու նպատակով: Որպեսզի Միացյալ Նահանգները կազմեն գազանի պատկերը, կրոնական իշխանությունը պետք է այն աստիճան վերահսկի քաղաքացիական կառավարությունը, որ պետության իշխանությունը նույնպես եկեղեցու կողմից գործադրվի՝ իր սեփական նպատակներն իրականացնելու համար»: Մեծ պայքար, 443:

Ահարոնի կողմից շինված հորթը շինվեց այն ժամանակ, երբ Մովսեսը ստանում էր Տասը Պատվիրանները: Երկրորդ պատվիրանը արգելում է կուռքերի պաշտամունքը և ներառում է Աստծու բնավորության մասնակի նկարագրություն՝ ներկայացնելով Աստծուն որպես նախանձախնդիր Աստված:

Դու քեզ համար կուռք մի՛ շինի, ոչ էլ որևէ բանի նմանություն, որ վերնում՝ երկնքում է, կամ ներքևում՝ երկրի վրա, կամ երկրի տակ՝ ջրերի մեջ: Դրանց չպիտի երկրպագես և չպիտի ծառայես, որովհետև ես՝ Տերս՝ քո Աստվածը, նախանձոտ Աստված եմ, որ հայրերի անօրենությունը պատժում եմ որդիների վրա մինչև ինձ ատողների երրորդ և չորրորդ սերունդը, և ողորմություն եմ ցույց տալիս հազարավորներին՝ ինձ սիրողներին և իմ պատվիրանները պահողներին: Ելք 20:4-6.

Ահարոնի ոսկե հորթի պատկերը, լինելով կուռք, ներկայացնում է խանդի պատկեր, որովհետև այն առաջ բերեց այն արդար բարկությունը, որը Մովսեսին հարկադրեց ցած նետել և կոտրել Տասը պատվիրանների առաջին երկու տախտակները: Մենք մտադիր ենք ցույց տալ, որ 1863 թվականի կեղծ աղյուսակը ներկայացված էր Ահարոնի ոսկե հորթով: Աստծու խանդը դրսևորվեց Ահարոնի ոսկե հորթի հանդեպ, որովհետև ոսկե հորթը ներկայացնում էր կեղծ աստծու: Հորթը Աստծու կեղծ ներկայացումն էր: Ահարոնը հոչակեց, թե այն ներկայացնում էր այն աստվածներին, որոնք ազատել էին նրանց եգիպտական գերությունից: Այն երկու տախտակները, որոնք Մովսեսը կոտրեց՝ հենց այդ պատմության մեջ, ճշմարիտ Աստծու բնավորության «արտագրությունն» էին՝ այն Աստծու, որն իսկապես դուրս էր բերել նրանց Եգիպտոսից: 1863 թվականին կազմված կեղծ աղյուսակը խանդի պատկեր է, որովհետև այն կոտրեց Ամբակումի երկրորդ գլխի երկու տախտակները՝ հեռացնելով Մովսեսի երդման յոթ ժամանակները:

«Ես տեսել եմ, որ 1843 թվականի աղյուսակը առաջնորդված էր Տիրոջ ձեռքով, և որ այն չպետք է փոփոխվի. որ թվերը այնպիսին էին, ինչպես Նա էր կամենում. որ Նրա ձեռքը դրանցից մի քանիսի մեջ եղած մի սխալ ծածկել ու թաքցրել էր, որպեսզի ոչ ոք չկարողանար այն տեսնել, մինչև որ Նրա ձեռքը հեռացվեց»: Վաղ Գրվածքներ, 74, 75:

Ավելին, Էլեն Ուայթը 1843 թվականի աղյուսակը չփոփոխելու պատվիրանին ավելացնում է «բացի ներշնչմամբ» վերապահությունը:

«Ես տեսա, որ հին աղյուսակը Տիրոջ կողմից էր առաջնորդված, և որ նրա ոչ մի նշանը չպետք է փոփոխվեր, եթե ոչ ներշնչմամբ: Ես տեսա, որ աղյուսակի նշաններն այնպիսին էին, ինչպիսին Աստված կկամենար, և որ Նրա ձեռքը որոշ նշաններից մեկում եղած սխալի վրա էր՝ այն ծածկելով, որպեսզի ոչ ոք այն չտեսներ, մինչև որ Նրա ձեռքը հեռացվեր»: Spalding and Magan, 2.

Ձեյմս և Էլեն Ուայթերը բնակվում էին Օտիս Նիկոլի ընտանիքի հետ, երբ Նիկոլները պատրաստեցին և հրատարակեցին 1850 թվականի աղյուսակը: 1850 թվականի աղյուսակում «փոփոխված» միակ բանը այն էր, որ 1843 թվականի աղյուսակի վրա ներկայացված «1843» թվականը փոխարինվեց «1844» տարեթվով: «Փոփոխված» միակ բանը այն «սխալի» ուղղումն էր, որի վրա Աստված պահել էր Իր ձեռքը: Մարգարեուհու ներշնչանքը ներկա էր հենց այն տանը, որտեղ 1843 թվականի աղյուսակը «փոփոխվեց» 1850 թվականի աղյուսակի, և Ղևտական քսանվեցերորդ գլխի յոթ ժամանակները մնացին ամփոփված այդ աղյուսակի վրա, ինչպես եղել էր նաև 1843 թվականի աղյուսակի վրա:

Երկրորդ պատվիրանը ներառում է այս մարգարեական հանելուկի ևս մեկ մասը, որովհետև այն ցույց է տալիս, որ Աստված հաշվում է սերունդները, մինչև որ այցելում է տեղի ունեցած անօրենությունը: 1863 թվականը սկսեց Յոթերորդ օրվա աղվենտիստական եկեղեցու չորս սերունդներից առաջինը, որովհետև միլլերական շարժումն այդ պահին ավարտվեց:

Տասը պատվիրանների երկու տախտակները նախատիպում են Ամբակումի երկու տախտակները, սակայն դրանք նաև նախատիպում են Պենտեկոստեի երկու շարժական հացերը, որոնք սրբաբանի ծառայության մեջ միակ ընծան էին, որ ներառում էին մեղք: Աստծո զորության դրսևորումը Տասը պատվիրանների տրման ժամանակ, Աստծո զորության դրսևորումը Պենտեկոստեի հեղման ժամանակ, և Աստծո զորության դրսևորումը միլլերիտների երկու քարտեզների պատմության մեջ՝ բոլորը նախատիպում են Սուրբ Հոգու հեղման վերջին դրսևորումը վերջին անձրևի մեջ: Պենտեկոստեի երկու շարժական հացերը ներկայացնում են հարյուր քառասունչորս հազարը, որոնք վերջին անձրևի ընթացքում բարձրացվում են որպես դրոշակ:

Հոգեգալստյան ալիքային հացերը պետք է պատրաստվեին «թթխմորով», որը ներկայացնում է մեղքը, սակայն թխելու գործընթացով թթխմորը ոչնչացվում էր:

Այդ միջոցին, երբ ժողովրդի անհամար բազմություն էր հավաքվել, այնպես որ իրար կոխկրտում էին, Նա նախ իր աշակերտներին սկսեց ասել. «Զգո՛ւյ՛շ եղեք փարիսեցիների խմորից, որ կեղծավորությունն է»: Դուկաս 12:1:

Թափահարվող հացերը երախայրիքի ընծա էին:

Ձեր բնակավայրերից պիտի բերեք երկու շարժական հաց՝ երկու տասներորդ մասից. դրանք պիտի լինեն նուրբ ալյուրից, թթխմորով թխված. դրանք Տիրոջը

մատուցվող առաջին պտուղներն են: Ղևտական 23:17.

Հարյուր քառասունչորս հազարը վերջին օրերի երախայրիքի ընծան են:

Եվ ես նայեցի, և ահա՝ Գառնուկը կանգնած էր Սիոն լեռան վրա, և նրա հետ՝ հարյուր քառասունչորս հազար, որոնց ճակատների վրա գրված էր նրա Հոր անունը: Եվ լսեցի մի ձայն երկնքից՝ ինչպես շատ ջրերի ձայն, և ինչպես մեծ որոտի ձայն. և լսեցի քնարահարների ձայնը, որոնք քնարներով քնարահարում էին: Եվ նրանք, ասես, մի նոր երգ էին երգում աթոռի առաջ, և չորս կենդանիների ու երեցների առաջ. և ոչ ոք չէր կարող սովորել այդ երգը, բացի այն հարյուր քառասունչորս հազարից, որոնք փրկագնվել էին երկրից: Սրանք են նրանք, որ կանանց հետ չաղծվեցին, որովհետև կույսեր են: Սրանք են նրանք, որ հետևում են Գառնուկին, ուր էլ որ նա գնա: Սրանք փրկագնվեցին մարդկանց միջից՝ որպես առաջին պտուղներ Աստծուն և Գառնուկին: Եվ նրանց բերանում նենգություն չգտնվեց, որովհետև նրանք անարատ են Աստծու աթոռի առաջ: Հայտնություն 14:1-5:

Վերջին օրերում գտնվող այն երկրպագուների խումբը, որոնք երբեք չեն մեռնի և որոնք ներկայացված են Եդիայի միջոցով, ամբողջապես կհաղթահարեն մեղքը, որովհետև Ուխտի Պատգամաբերի կողմից նրանց վրա բերվող մաքրագործման կրակը Ղևիի որդիներից հիմնովին կայրի ու կհեռացնի խմորը:

Ահա, ես կուղարկեմ իմ պատգամաբերին, և նա իմ առաջ ճանապարհը պիտի պատրաստի. և Տերը, որին դուք որոնում եք, հանկարծ պիտի գա իր տաճարը, այսինքն՝ ուխտի պատգամաբերը, որին դուք հաճում եք. ահա, նա պիտի գա, ասում է Զորաց Տերը: Բայց ո՞վ պիտի դիմանա նրա գալստյան օրվան, և ո՞վ պիտի կանգնի, երբ նա հայտնվի. որովհետև նա նման է հալեցնողի կրակին և լվացարարների օձառին: Եվ նա պիտի նստի իբրև արծաթ հալեցնող և մաքրող. և պիտի մաքրի Ղևիի որդիներին ու պիտի գտի նրանց ոսկու և արծաթի պես, որպեսզի նրանք արդարությամբ ընծա մատուցեն Տիրոջը: Այնժամ Հուդայի և Երուսաղեմի ընծան հաճելի պիտի լինի Տիրոջը, ինչպես հին օրերում և ինչպես նախկին տարիներին: Մաղաքիա 3:1-4.

«Ինչպես հին օրերում» մատուցված ընծան Հոգեգալստյան ճոճվող ընծան է՝ երկու հացերից: Այն բարձրացվեց որպես ընծա՝ նույնացնելով այն երկու մարգարեներին, որոնք սպանվեցին փողոցներում, և որոնք այնուհետև որպես դրոշակ բարձրացվում են դեպի երկինք՝ կիրակնօրյա օրենքի ճգնաժամի սկզբում:

Երբ Ահարոնը պատրաստեց իր ոսկե հորթը, նա հռչակեց, թե այդ հորթն էր այն աստվածները, որ նրանց դուրս էին բերել Եգիպտոսից, և ապա տոն հռչակեց Տիրոջը:

Եվ նա առավ դրանք նրանց ձեռքից, և քանդակագործական գործիքով ձևավորեց այն՝ ձուլածո հորթ պատրաստելով. և նրանք ասացին. «Ահա՛ քո աստվածները, ո՞վ Իսրայել, որոնք քեզ դուրս բերեցին Եգիպտոսի երկրից»: Եվ երբ Ահարոնը տեսավ դա, նրա առաջ գոհասեղան շինեց. և Ահարոնը հռչակեց ու ասաց. «Վաղը տոն է Տիրոջ համար»: Ելք 32:4, 5.

Երբ Իսրայելի հյուսիսային թագավորությունը բաժանվեց Հուդայի հարավային թագավորությունից, Իսրայելի առաջին թագավոր Երոբովամը դիտավորյալ ներմուծեց կեղծ պաշտամունքի արարողություն երկու քաղաքներում, արտասանեց նույն հայտարարությունը, ինչ Ահարոնը՝ պնդելով, թե իր երկու ոսկե հորթերը այն աստվածներն էին, որոնք նրանց դուրս բերեցին Եգիպտոսից, և կարգեց կեղծ տոն, ինչպես արել էր Ահարոնը:

Եվ Երոբովամն իր սրտում ասաց. «Այժմ թագավորությունը պիտի վերադառնա Դավթի տանը. եթե այս ժողովուրդը բարձրանա Երուսաղեմում՝ Տիրոջ տանը զոհ մատուցելու, ապա այս ժողովրդի սիրտը դարձյալ պիտի դառնա դեպի իրենց տերը՝ Հուդայի թագավոր Ռոբովամը, և նրանք պիտի սպանեն ինձ ու դարձյալ գնան դեպի Հուդայի թագավոր Ռոբովամը»: Այնժամ թագավորը խորհուրդ առավ և շինեց երկու ոսկե հորթ, ու նրանց ասաց. «Ձեզ համար չափազանց շատ է Երուսաղեմ բարձրանալը. ահա՝ քո աստվածները, ով Իսրայել, որ քեզ դուրս բերեցին Եգիպտոսի երկրից»: Եվ մեկին դրեց Բեթելում, իսկ մյուսին՝ Դանում: Եվ այս բանը մեղք դարձավ, որովհետև ժողովուրդը գնաց մեկի առաջ երկրպագելու՝ մինչև իսկ Դան: Եվ նա բարձունքների տուն շինեց և քահանաներ կարգեց ժողովրդի խոնարհագույններից, որոնք Ղևիի որդիներից չէին: Եվ Երոբովամը տոն սահմանեց ուրբերորդ ամսում՝ ամսվա տասնհինգերորդ օրը, նման այն տոնին, որ Հուդայում էր, և զոհ մատուցեց սեղանի վրա: Այսպես արեց նա Բեթելում՝ զոհ մատուցելով այն հորթերին, որ շինել էր, և Բեթելում կարգեց իր շինած բարձունքների քահանաներին: Եվ նա զոհ մատուցեց այն սեղանի վրա, որ շինել էր Բեթելում, ուրբերորդ ամսվա տասնհինգերորդ օրը, այն ամսում, որ հնարել էր իր սրտից, և տոն սահմանեց Իսրայելի որդիների համար. և նա սեղանի վրա զոհ մատուցեց ու խոնկ ծխեց: Գ Թագավորաց 12:26–33.

Դանը նշանակում է դատաստան և ներկայացնում է մի դրություն. Բեթելը նշանակում է Աստծու տուն: Ինչպես Ահարոնի ապստամբության, այնպես էլ Երովաբամ թագավորի ապստամբության դեպքում խորհրդանիշները նույնացնում են եկեղեցու և պետության այն միավորումը, որ վերջնականապես տեղի է ունենում Միացյալ Նահանգներում կիրակնօրյա օրենքի ժամանակ:

Կիրակնօրյա օրենքը տեղի է ունենում ադվենտիզմի վերջում, իսկ ադվենտիզմի սկզբում այն շարժումը, որը 1844 թվականի ամռանը ճանաչվել էր որպես բողոքական եղջյուր, օրինականորեն միավորվեց Հանրապետական եղջյուրի հետ: Այսպիսով, Ահարոնի և Երոբովամի ապստամբությունը ներկայացնում է թե՛ 1863 թվականը, թե՛ շուտով եկող կիրակնօրյա օրենքը:

Ուխտի պատգամաբերի այն պատճառը, որ նա մաքրում է «Ղևիի որդիներին» և ոչ թե մյուս ցեղերից որևէ մեկին, այն է, որ Ահարոնի ոսկե հորթի ապստամբության ժամանակ ղևացիներն էին, որ կանգնեցին Մովսեսի կողքին: Իրենց հավատարմության համար նրանք այն ժամանակ դարձան այն ցեղը, որը ներկայացնում էր քահանայությունը՝ մի պատիվ, որ նախապես նախատեսված էր կազմված լինել յուրաքանչյուր ցեղի առաջնեկներից: Ահա թե ինչու Հերոբովամը հոգ

տարավ, որ իր կեղծ քահանայությունը չլինի Ղևիի որդիներից, և դրա փոխարեն իր քահանայությունը կազմեց «ժողովրդի ամենաստորիններից, որոնք Ղևիի որդիներից չեին»:

Ղևիի որդիներն այնքա՛նք են, որոնք կիրակնօրյա օրենքի ճգնաժամի ընթացքում կրակով մաքրվում են՝ որպես դոժակ, կամ շարժական ընծա: Վերջին օրերի կիրակնօրյա օրենքի ճգնաժամի պատմությունը նախակերպվել էր 1863 թվականի ճգնաժամով, երբ նորահայտ բողոքական եղջյուրը օրինականորեն միացվեց Հանրապետական եղջյուրին: Մենք պատմության ևս մեկ գիծ ունենք քննության առնելու, նախքան սկսենք քննել այն հատվածները, որոնց մենք հենց նոր հղում կատարեցինք:

Այդ սահմանագիծը 1856 թվականն է, և մենք դրան կանդրադառնանք մեր հաջորդ հոդվածում:

«Քրիստոսի գալուստը՝ որպես մեր Քահանայապետ, դեպի Սրբության Սրբոց՝ սրբաբանը մաքրելու համար, ինչպես ներկայացված է Դանիել 8:14-ում, Մարդու Որդու գալուստը դեպի Հինավուրցը, ինչպես ներկայացված է Դանիել 7:13-ում, և Տիրոջ գալուստը դեպի Իր տաճարը, ինչպես մարգարեացվել է Մաղաքիայի կողմից, նույն իրադարձության նկարագրություններն են. և նույնը ներկայացված է նաև փեսայի՝ հարսանիքին գալուստով, ինչպես Քրիստոս նկարագրել է Մատթեոս 25-ի տասը կույսերի առակում»: Մեծ պայքարը, 426: